

Catalunya Artística

MONUMENTS DE CATALUNYA



PORTALADA DEL MONASTIR DE SANTA MARIA DE RIPOLL

15 céntims



Confesso ingenuament que avuy no 'm trobo ben disposat pera continuar la série d' articles sobre 'l teatro actual y las sevas tendencias. El cap me pesa, els brassos se resisteixen á pendre altre posició que no siga la de penjar á lo llarch del cos, y aquest me diu, ab el simbólich llenguatge del seu llassament, que la horitzontal es la més bona y rahonada de todas las posituras. Fhá tanta calor!

Y després, cinch articles seguits parlant de teatro, ab tot l' encarcament y gravetat del critic oficial, que son del cas, sospito que vostés no 'ls resistirian, en plé estiu, sense un si es no es d' ensopiment y fástich. Ab aixó, en obsequi á vostés,—fórmula de bona educació que 'm permet satisfer el meu desitj de no pensar.—avuy parlarém d' un' altra cosa.... si la trobém.

Ja la tinch!

Mentres estava rumiant, ha rodolat un tró. Parlarém, donchs, de la gropada que s' acosta. ¿No s' han trobat may al camp en un día de tempesta? L' impresió es imponent. Els núvols se cargolan y s' empenyan, pujant els uns á caball dels altres perseguits pe 'l vent; els llamps fan esses per l' espay; retronyen els trons y la pluja cau en massa compacta com si volgués negar á la terra. Es un espectacle cor-prenedor.

Aquest dematí, els pagesos ja ho deyan que tindriam grop. De la Mare de Deu del Mont fins á Massanet de Cabrenys, una restallera de torres plomisencas, vorejadas de blancors enlluernadoras, ho assenyalavan prou. Aixís qu' ha entrat la *marinada*. núvols de formas arrodonidas, ab aspecte d' inmensos borrallóns de cotó apilotats, han comensat á aixecarse á la banda de mar, desde S. Pere de Roda á l' Escala, anant, pausadament, á reforsar las bromas arrestelladas d' un cap á l' altre de montanya.

Y 'l grop s' ha engroixit poch á poch, elaborant en las sevas enigmáticas entranyas, la pluja que feconda la terra, ó la pedregada que l' arrasa.

A 'n aquell tró qu' ha rodolat per l' espay, com á toch d' avís de la tempesta, n' ha seguit un altre y un altre. La nuvolada, que vorejavan al matí franjas de plata, s' es tornada d'un gris de plom, blavench y fosch, qu' esqueixan

els llamps, ab llur serpejar de claror rojenca. Amagant las montanyas, llis com verdosa cortina que dels núvols arribés á la terra, 'l tall d' aygua avansa magestuosament. Y al lluny, mitj ofegada pe 'l retronnyir dels trons, una campana tocant á mal-temps, sembla 'l clam esma-perdut dels homes, débils y esporuguits, devant las forsas de la Naturalesa.

Una ratxa de vent boig, devanter de la gropada, passa escabellant als arbres, que s' estremeixen y semblan prepararse per la lluyta, tornant á quedar quiets, esperant. Comensan á caure gotas grossas, plenas, que s' esclafan deixant una marca rodona, y puja un baf tebi, de terra mullada, que tapa 'ls esperits ab la seva sentor forta y ardenta. Tot calla en la Naturalesa; no mes retronny el tró, la veu del grop que va acostantse, extrenyent mes l' horitzó cada vegada.

El día s' ha tornat nit. L' aygua cau tan espessa, que no deixa veure rés: sols s' endevina, com entre boyras, el topo dels arbres, que 'l vent de brutx blinca y recargola, com si volgués arrencarlos. Y l' home frisós, sentint fuetjarli 'ls nervis tota l' electricitat dels llamps de la tempesta, s'arrauleix en un recó, poruch, impotent, abdicant la corona d' amo y senyor del món que en son orgull s' adjudicava, y compreguent de cop, per instint, qu' es sols un dels innombrables elements de l' Univers, perdut en el temps y en l' espay infinit.

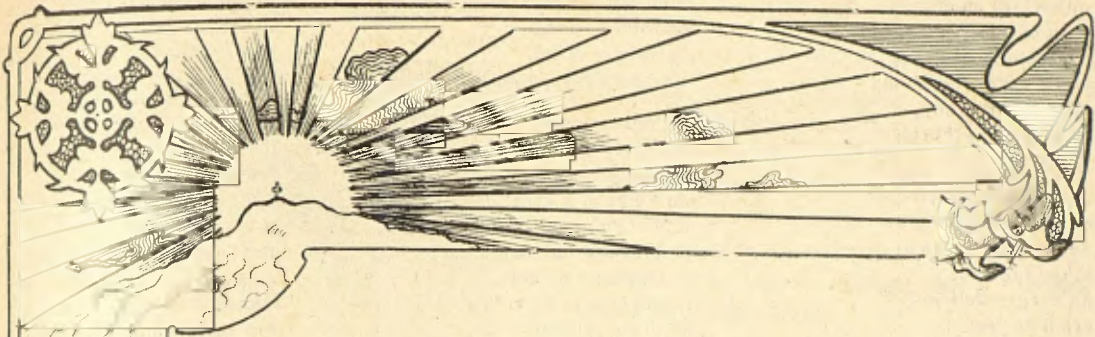
Ha passat el grop y sas tenebras, y torna á lluhir el sol. Lluny, cap á mar, encara llampega y rodola 'l tró y la Naturalesa ja 's deixonda, rejuvenida, mes fresca y hermosa que may. Els arbres estiran llur brancatge de fullas verdas y lluentas de l' aygua; els aucells surten del amagatall y xarrotejan estarrufant las plomas al sol; las flors aixecan el caparronet qu' havían amagat entre 'l fullatge; tot respira alegria, tot canta, tot riu, entonant l' hymne sagrat de Vida, interromput per la tempesta.

* *

¡Oh vosaltres, els poruchs, que la gropada espanta! Preneu exemple. No gireu l' esquena tremolant, á las grossas nuvoladas que s' arrestellan entorn del nostre horitzó; no ensenyeu el puny impotent á la tempesta. Deixeu-la venir; espereu-la serenament; que si porta 'l llamp en sas entranyas, tanca també la pluja redemptora que farà feconda aquesta terra, recremada pe 'l foch esterilizador del egoïsme.

Que vinga, en bona hora, la gropada que 'ls débils y espantadissos miran apuntar, ab ulls esverats, en el nostre horitzó social. Que vinga ab son alé de renovació á deslliurnos de tot lo vell y malaltís, qu' ofega las millors energías. Un cop passada la seva feréstega esbransida, l' Humanitat més jove y més forta, seguirá, triomfalment, la seva vía ascencional.

JOSEPH PIULA.



A la santa memòria de Mossén Cinto Verdaguer ⁽¹⁾

«Mossén Cinto s' hi revivia»

(Glosa del "Sant Francesch s'hi moria")

La plana de Vich
qu'es florida, diuhen:
de poetes, sants,
com sabiduria;
mes com *Verdaguer*
ay! nó, cap florida:
que les flors, en ell,
tostemps hi florían:
de *Patria* y de *Fé*,
de *Fé* benchida;

la *Fé* del *Amor*,
d'Amor infinita.

Aquets amors sants
son ánima aspira;
mes ay! que'ls cants seus
de llevor divina,
tan sols cor endins,
ben fondos, florían!
Com perla, en el mar;
com l'or, dins la mina.

Y son esperit
qu'aymant s'entristia,
vessava á bells dolls
les llágrimes místiques
d'un anyorament
de verge ferida;
perque ab llabi mut,
mes el cor glatintne,
en oració, sols,
hi deya esbargintse:

"Ay! *Fé* del *Amor*,
"que tants cants m'inspiras:
"si cantá'ls pogués,
"quants ne cantaria!
"Fora benhaurat,
"tant en mort que'n vida."

Y á cada oració,
que'n somni y vigília
com l' encens, pujant,
al Etern arriba:
una veu de cel
cantant responia:

"Del jardí diví,
"tú ets la fló escullida."

Plorantne y resant,
un jorn ja's dormia:
sadollat d'amors
mes l'ánima trista.
Y entelantne'ls ulls
semblá que's moria:
com poncella-flor
que'ls hiverns mustían;
com el raig de llum
d'un sol que ponía's.

Morintne y plorant
l'arcángel arriba;
y aquell llabi aixut
desflorá un somriure.

L'arcángel es blanch,
de blancor divina;
y un salteri'n dú
que á polçá el convida.

El salteri es d'or;
ab les pedres fines:
Salomó, David
y la Sulamita;
y ab perles, dels bells
plors de Jeremías.

Quan s'ha revifat,
Verdaguer sospira:

—*L'arcángel del cel*
¿pel meu bé'm diria,
eix salteri d'or
quin nom es que'n diuhen!

—*Mossén Cinto's diu:*
de les cançons místiques.

—*Com en Cinto soch,*
y el cantar m'es vida:
Ay! que'l polçaré
de nit y de dies:
en terra, si visch;
y al cel si'm moria;
ab Fé del Amor
que m'ha fet reviuere.

Y la veu de cel
mes fort responia:
"Ja n'ha poncellat
la flor escullida."

El poeta heróich,
el titá del sigle,



(1) Poesia que llegí son autor en la vetllada necrológica dedicada pe'l Centre Gironi d'aquesta ciutat á la memoria del gran poeta, la nit del 5 del corrent mes.

qu'esclatá en el mon
á un bés de Poesía:
VERDAGUER el gran,
terra y mar li diuhen;
CANIGÓ 'l retruny,
L'ATLÁNTIDA 'l crida.

Mes l'àngel ó sant,
que'ls cants santifican;
que plóra ab el "plor
de tórtora" mística;
el qui idilisant
ab verges delícies
el sol de Jesús,
dels sants les celísties:
l'ohint "SANT FRANCESCH
de goig s'HI MORIA"
y el "SOMNI SANT JOAN"
altre cop n'esbrina ...

El qui en son jardí
de flors, refluorían:
"ROSEERS DE TOT L'ANY"
"CALVARI" y "MARIA"...

Aquell serafí
de l'ánima trista,
qu'aquí, en terra, fou
lo lliri entre espines;
y al Paradís, 'vuy,
ni's mor ni mustía,

hont feu son esclat
de tota florida...
la terra y el cel:
MOSSÈN CINTO 'n diuhen.

Poetes veniu;
creyénts, gent amiga;
sedejants de sed
de Fé pura y viva:
á beure'n un glop
d' aqueixa font mística.

Aixecant els cors,
combreguém en vida
ab el recort seu:
qu'es l'Hostia infinita
qu'ab ell mitj-partim
de l'Amor divina.

No es mort son esprit;
ab naltres palpita.
Sa veu, tota mel,
no es pas esvahida.

Si al cor hi sentíu
dolçors y alegríes:
es ell que del cel
á la terra envía
cançons y nous salms,
qu'ignots, may oides:
de Pau son el bes,

que per sa florida
á la terra don'
Jesús y Maria.

Mossén Cinto: tú,
flor paradisiaca;
del salteri d'or,
d'or y pedreríes:
una tréncan, sols,
la corda més xica;
que la'n polçaré
si es que tú m'inspiras,
féntmen un ressó
—bé migrat que'n sia—
per l'Amor cantar
de la Fé divina.

Lligamhi el cor meu
ab tes cançons mistiques.
Y morint d'Amor,
del Amor de vida:
crida á mon esprit
¡qu'á tú arribi un dial!
Y en la terra el cos,
que plorant se'm migra...
del sepulcre teu
tórnal sempreviva.

PÈRE PALAU GONZÁLEZ DE QUIJANO

Barcelona 5 Juliol 1902

Tristesa

Va sentarse devant la llibreria y agafá, ab
sas mans delicadas y blancas com lliris coll-
torsats, el llibre mes vell que trobá d'entre 'ls
molts que hi havia abandonats, plens de pols.

Volía llegir, pero els ulls se li entelavan ten-
drement. Volía oblidar, pero el cor li batega-
va ab forsa.

Al últim obrí 'l llibre al atzar, y esforsantse
va comensá á llegir. «Y malgrat fer la vida
sempre igual jamay me canso d'ella. Estich
tan bé! Al matí passejém pe 'l llarch y ombrí-
vol caminal del hort totas tranquilas. Jamay
tením malalta l'ánima, sempre estém bonas,
sempre. El sant reculliment, la pau eterna!...»

Y acabant de llegir aquest paragraf del lli-
bre «Cartas d'una novicia» va sospirar ten-
drement exclamant: «Jamay tením malalta l'
ánima», santas paraulas; filtreuvos en mon cor,

arreléuvoshi fort, tal com la molsa s'arrapa
en la roca esquerpa.

Pero si l' estimo tant encara!... Si jurá
tantas voltas que m' estimava ab tota l'
ánima!

Y deixá caure 'l llibre demunt la roja catifa.

Restá una estona escoltant el silenci. De
sobte s'alsá de la cadira, y deixantse anar el
cabell per demunt del seu pit mitj nú, va obrir
sorollosament la finestra y endressá al mar
aquets mots:

Mar tranquil, mar ditxós, tu cantas dolsa-
ment la cansó blava de la pau, plena d'idilís
blanchs y fantasías rojas.

¡Oh, quí com tú pogués cantar, mar blau!

Y torná á entrar dins ab els ulls plens de llá-
grimas y ab l'ánima plena de tristesa, d'una
tristesa fonda...

NARCÍS GILI GAY.

Artistas joves de Catalunya

El culpable



Sebastià Juñer Vidal

Mestres en la pintura com en Casas, en Mir y en Meifren... parlan en termes ben falaguers del jove pintor quin retrato estampém.

Clarín, el malaguanyat crítich, recomana al literat qu'estiga sempre tot lo possible al costat del *moustre*, es dir, bebent en la font del Geni. Y en Juñer, sens haber llegit á 'n en Clarín, está, en pintura, sempre enfront dels *moustre*, es dir, cara á cara, ab la Naturalesa com es deber de tot pintor. Se 'n vá á Mallorca, lloch per ell oscullit, y allí sorprén els misteriosos arcans de la Naturalesa grandiosa, y cuyda de traslaldarla á sas telas ab tot l' afany de qui vol enlayrarse.

Parlant el jove artista del Grecco, diu que pera es tudiarlo hi ha que posarse agenollat. Referintse á altres mestres fá manifestacions també ben respectuosas, lo que prova qu' en Juñer sent idolatría pe 'ls Genis. Qui respecta al mestres s' honra á sí propi.

En Juñer ja ha exposat públicament, y dintre de poch mesos tornarà á exposar junt ab en Rusiñol, en Mir y el belga Degouves en el Saló Parés.

Nosaltres que veyém ab gust que 'ls joves s' obrin pas en quiscuna de las Arts que conreuhin, desitgém al jove artista bon acert y millor sort en la exposició per la qu' está trevallant actualment desde Mallorca en las bonas companyias de mestres notables.

F. GIRALDOS.



—Vostre nom, vostra edat, vostre ofici?

Al peu del Tribunal illuminat per la llum grisa d' un día de Novembre fret y rúfol, s' alsá del banch dels acusats la decayguda silueta d' un raquitich vell, d' ulls blaus y llarga cabellera blanca.

Girantse al President, li contesta ab veu aguda y un xich tremolosa.

—Me dich Jaume Moreu, tinch vuytanta anys y visch de renda.

—Está bé, podeu assentarvos!

Acabat de llegir l' escrit d' acusació, el President torna á rependre la paraula.

—Haveu sentit l' acusació, Moreu. Se us acusa de que durant la nit del 17 al 18 de No-



UNA DECADENT.—Cuadret d' en S. Juñer Vidal.

vembre del any passat, vareu assassinar á la vostra dona de setanta cinch anys. Fins aquell dia, sempre, haviau sigut un bon home. May se us ha condempnat per rés.... Podeu dir en vostre descárrech lo que tingueu per convenient!

—Donchs, sí, senyor President, permeteu-me algunas explicacions.

—Parleu y dirigiuvos als senyors jurats.

Alashoras, després d'haver saludat ab una petita inclinació de cap, á sos jutjes, el pobre vell comensá á parlar, lentament, rebuscant las paraulas, ab serenitat, y'ls Magistrats y'ls jurats, corpresos per l'edat del culpable, l'escoltaren sens interrompre'l.

—Pera explicarme—digué 'n Moreu—ja que no pera justificarme á vostres ulls, m'es indispensable remontarme molt enllá en l'història

dels meus recorts. A vinticinch anys, sól, sense pare ni mare, y possehidor d'una herencia que 'm permetia viurer sense que tingués que pensar per l'endemá, vareig fer un matrimoni d'amor. Sé, que aquestas paraulas no escauh en boca d'un vell, mes heu de pensar qu'en aquells temps era jo'l qu'era y no'l que soch ara.

Els deu primers anys de matrimoni foren per mi deu anys de delicia interminable. Jo adorava á la meva muller y ella 'm corresponia. Ni un sol núvol torbá la serenitat de nostre cel d'amor. Certament no tenfam cap fill, però era tant lo que l'un al altre 'ns volíam, que, no sé pas com nos ho hauríam fet, si algún hagués nascut, pera darli plassa al cor.

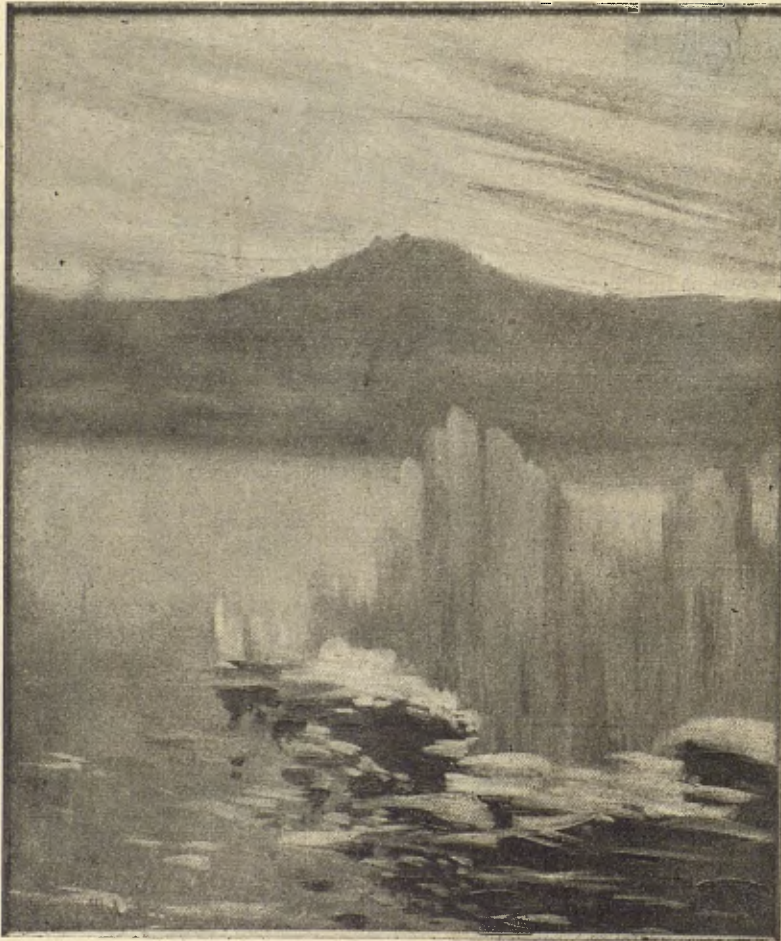
La meva vida corria tranquila, dolça, lleugera, sense cap dupte, sense cap sospita.

De pas, cal que vos adverteixi, senyors jurats, qu'als meus anys, tant se defensen las esperansas en els anys que han de venir, com els recorts llegats pels anys qu'han fugit, y que per xó vos parlo ab tota franquesa, com podria parlar ab mon confès al inexorable moment de la mort.—

Feu una pausa y ab mans tremolosas s'aixugá ab un mocador, la freda suhor que rostre avall li corria.

Y segui:

—Tinch que pagarlo car mon delicte perquè es molt grós, més l'enormitat de la pena, sí la que 's vulla, no m'espanta. Un jorn el dupte s'interposá en mon camí. Un de mos amichs, el mes antich, el millor, anava sempre darrera de ma esposa ab una assiduitat inquietadora, y ella no refusava sos obsequis. ¿Per qué vaig notarho, aixó?... Ab tot me ficava: ab els gestos, ab las paraulas, ab els *no rés*, ab totas aque-



PAHISATJE DE MALIORCA.—Cuadro d'en S. Juñer Vidal.

llas cosas ínfimas que son inútils pera probar quelcom, y que sols serveixen pera torbar l'enteniment y matar el cor. Des d'allavoras que conéch la crueltat de la sospita, l'amar-gor del dupte.... Els espiava; els seguía: may trobí cap prova. ¿Y podía, sense tenirne cap, ni 'l mes lleu indici de lograrla cualsevol día, fer rés? No.... Pero mon geni se tornava aspre y taciturn... Y no obstant, jo vos ho ben juro, si 'ls hagués trobat de brasset, potsé en un moment d'obcecació 'ls hagués mort á tots dos, pero no hauria tingut ni la mes petita sorpresa: tan segur estava de la trahició de qu'era jo víctima.

Aquesta vida de tortura durá alguns anys. Alguns anys que vareig passarlos buscant sempre inutilment; després el temps ho soterra tot en el camp del perdó y del oblit. Y vaig acabar per creure que m' havia equivocat y la calma retorná, sense que, ni mon amich, ni ma esposa, se n' haguessin adonat de mas caborias

Y tan sincer fou l' oblit que cuan mon amich morí, fá un grapat d' anys, lo mateix que si m' hagués sigut germá vaig plorar-lo, y trobí molt llógicas y naturals las llágrimas que ma muller vessá demunt del cadávre d' ell.

Alashoras, gayrebé ja eram vells: ella xixanta cinch anys, jo setanta. L' edat precisa en que 'l ser humá vegeta lo present, y reviu el temps passat.

Encara més anys seguirem vivint en santa pau. Pero, heusaquí, qu'un día no sé quina visió del avenir creuhá per devant de mos ulls y l' idea d' una mort propera me ferí 'l cervell. Y vareig dir-me: Ara l' únich que 't falta pera morir tranquil es saber allí hont reposarán els teus óssos.

Cuan vaig parlar d' aquest assumpto á la meva dona ella vá somriurem:

—Jo he pensat aixó mateix molt avans que tú, y al fons del cementiri, en un recó poétich y solitari, he escullit el lloch ahont eternament dormirém costat per costat.

Me vá indicar vers hont queya y jo vaig anar á veure'l.

Tot caminant per entre 'ls sepulcres jo 'm deya á mi mateix:

«¡Benehit sia l' amor! ¡Y com fá neixer ideas semblants á dos sers que s'estiman.»

Y pensant ab aixó vareig arribar al lloch qu' ella m' indicá. Un reconet poblat d' herbas

verdejantas y flors, y voltat de blancas tom-bas.

Per curiositat, com qui mira en un wagó á personas que viatjan en ell, m' entretinguí á mirar las tombas vehinas. Y heusaquí que, arran mateix de la nostra, la mes vehina, paret per paret, hi havia la de mon amich.

Y, fent memoria, vaig recordarme d' aquell nitxo hont el varem deixar el día del enterro.... Y 'm vaig ficsar en unas flors qu' al devant tenía: y aquellas flors eran del meu jardí! Bé prou que las coneixía perquè m' enganyessin. ¿Qui no las coneix á sas flors, si cada día las cuyda, y las veu, á trench d' auba cuan s'obran y al capvespre, cuan s' adorman?

¡Oh!.... La vista d' aquella tomba fou pera mí pitxor qu' una punyalada. D' un cop, tot mon passat, totas mas sospitas, tots mos odís, adormits pe'ls anys, tornaren á reviure. Ja no 'n tenía dupte; la horrible realitat se 'm mos-trava nua enfront dels ulls.

¡El meu fossar al costat del d' ell! ¡Y era ella qui havia escullit el lloch! ¡Y era ella qui cada día, sense dirmen rés, li duya aquellas flors que jo tan bé coneixía!

Vaig retornar á casa. Deuria tenir l' esca-yent d' un boig. A l' hora de sopar poch que vaig tastar ni un mós.

Era 'l 17 de Novembre.

—¿Pero qué tens?—va preguntarme la meva dona.

—¿Jo?... Rés!

—Sí, tu tens alguna cosa....

Potser eran las deu de la nit. La remor dels sorolls del carrer arribavan á mas orelles com las tristas remors d' una nit d' hivern al bósch cuan la pluja rebot per dessobre las secas bran-cas dels arbres.

—Donehs, sí, tens rahó! —vareig dirli.— Tinch alguna cosa y 't diré quina es. Avuy la he sabuda: he sabut que durant vint anys m' has enganyat ab en Llorens, m' ho han dit las parets de la tomba que 'l guardan á 'n ell, y las de la fossa qu' havias triat pera nosaltres, y m' ho han dit las flors del meu jardí que tú cada jorn li duyas y que jo, avuy, he arrencat del nitxo pera trepitjarlas...

—¡Jesús!.... ¿Trepitjarlas?... —exclamá ella horriblement pàlida.

—Sí, trepitjarlas, lo mateix que tú has trepitjat, durant vint anys, ma honra y mas ilu-sions....

No sé lo que fou que s'apoderá de mi. Vaig caminá vers ella agafantli 'l coll ab las mans... Y deuria apretar bojament ... No mes recordo la mirada qu'ella clavá en mon rostre.... Després... la mirada va apagar-se... y las parpellas se clogueren... y jo 'm vaig quedar allí, apretantla sempre, no sé quantas horas, fins que á plé día els guardias entraren á casa per' en-dursemen á la presó...

*
**

Y 'l pobre vell torná á asseurers. Dugas llágrimas que li havían brotat dels ulls, escaldant-li la cara, eran begudas nirviosament per sos llabis amaratats.

Seguidament l'advocat comensá 'l discurs de defensa. Després els jurats dictaren veredicta, que fou d' inculpabilitat, y la Sala 'l vá absoldre....

MAURICE LEVELL.

Traducció de E. de B.



Frisansa

ÍNTIMA

M'arrastra la vida,—m'atráu sa carrera,
per ella'm daleixo—ansiós de gosar;
mon esprit frenétich—vola en las alturas
claras y serenas—cercant nous esplays.
Tinch afany de viurer—y visch d'esperansas,
d'unas esperansas—que no logro may,
y com llumaneta—que, mancada d'oli,
sa claror ja feble—vá morint, suau,
lo mateix ma vida—desfalleix y lluyta
ab sas débils forsas—pe'l seu Idéal;
per' satisfer somnis—d'eterna gaubansa,
y omplir'm de venturas—y apagar la fam
que mon cor devora—y m'abrusa l'ánima,
y'm corseca y migra—mon desitj innat
de tení en mos brassos—un cor que m'entenga,
que fidel esclati—l'amor virginal
y ab ell ofegarme—ab goigs y tristesas,
recorts que may tornan—llágrimas y planys;
passar l'agonia—juntant nostres llabis
y abressats, tendríssims—per la eternitat,
y sentir gojosos—la remor divina
de petóns que passan—...y morir gosant!

JOAN B. ALEMANY Y BORRÁS

Blanes, 1902



Nostre segón petit Concurs literari

Tema III.—PREMI

A Santa Clara fan funció

(DIALECH)

LEMA: *Ara veigi!*...

Son las dotze, el sol de mitj-dia de festa esclata sobre dugas senyoras y un noy, aturats al plá de la Catedral.

Enlayre blavor y claror per baix; gent mudada; tots en la mateixa direcció. Arreu xafogó.

Las campanas tocan á missa.

Rosaura. (*La del nen*) Hola, Escolástica, vosté per aquí? la saludo *flatuosament*.

Escolástica. Deu la guard, senyora Rosaura. Ahont vá?

Rosau. Miri ja ho pot veurer, á missa ab el noy.

Escolás. Aquest es el seu noy, senyora Rosaura?

Rosau. Si, miríssel que gran... *Ricardito*, digas alguna cosa á n'aquesta senyora.

Ricardo. ¡No vull anar á missa! (*Diu patalejant el nap que te uns vuyt anys; va tot mudat y al cap porta una gorreta de mitj fanal japonés; ab una ma agafa á sa mare y ab l'altra s'inquieta las protuberancias de la fesomia.*)

Rosau. Calla, descarat! que aixó no 's diu. Miri, es un poca vergonya, em fa veure la vista verda, no hi ha dimoni que 'l fassi creurer.

Escolás. Y per qué no hi vols anar á missa? es el temple de Deu nostre Senyor. ¿A quina missa van? (*Las campanas van batent.*)

Rosau. Aquí á Santa Clara que fan una gran funció.

Escolás. Vés una iglesia tan maca... per qué no hi vas?

Ricar. Me fa pór el Magí.

Rosau. Veigi... sempre 'm fa la mateixa, diu que li fa por Sant Magí; sab aquell que hi há al primer altar entrant á ma esquerra?

Escolás. Y ara, aixó no ho has de fer, Deu nostre Senyor te pot castigar, ¡ay Deu nos enguard!



CAP DE NENA.— Cuadro d' en S. Jaüer Vidal.

Rosau. Calli dona, be prou que ho sab, si ja passa la *sopa*, la *cramética* y la *dutrina*... pro ell no vol venir á missa sino li dono un ral... veigi ja m' ha fet gastar un dineral ab aquesta gorra. Antes no ho era aixís, sempre á missa ab mi, guapo guapo, molt *lisongero*, pro ara jo conto que me 'l capgira el fill d' un vehi que tenim qu' es militar de *tropa*, y la canalla... ja veurá, es alló que dihen *dos criollos* se jun-

tan... y ara, filla, tot el día se me' endú l' assistent á la Barceloneta... diu que ho tenen tan bé tot, sobre tot las *letrinas* de la bandera.

Escoldás. Veigi, veigi.

Rosau. Ara que dich de bandera, ¿sab qui 's vè á estar sota de casa?

Escoldás. Qui, Mossén Ramón?

Rosau. Cá, si no'n coneix d'altra; la Basílica.

Escoldás. La Basílica.

- Rosau.* Silia, Silia; amiga d'un germá del tio del senyor Cuatrevents que tenia fils y betas als "Tres Llits," al costat de donya Perpetua... ¿sab qui vull dir?... la llevadora.
- Escolás.* Ah, si la Cecília, aquella que sabia guisá tan be l'arrós ab *beef*; tot sovint ne feya per sopar.
- Rosau.* Arrós per sopar?
- Escolás.* Arrós ab *beef*; es una mena de carn á l'adoba. Vol dir aquesta?
- Rosau.* No dona no, vull dir una dona...
- Escolás.* Miris que te un frare.
- Rosau.* Ay, gracias. (*S'arregla la faldilla. Ab aixó son fill agafa un paper de per terra y'n fa un rotllo que's posa al ull, y mira els baixos arren-gats de sa mare.*) ..—¡y ara, qué fas descarat!
- Escolás.* *Telescopio.*
- Rosau.* Y ara indecent, qu'has de copiar... ahont s'es vist, aixó? Donchs tornant ab alló, me refereixo á una *traficanta*, alta, rossa, que diu que s'entenia ab no se qui, una embolicadora que le varen treure de l'escaleta.
- Escolás.* Ay, no sé qui vol dir.
- Rosau.* Si no n'ha de coneixer d'altra... una dona que lo mateix servia *para un fregado que para un berrido*.... Una dona que 'l seu marit era pilot y que 'l pobre... (xiu, xiu.)
- Escolás.* Ah! Sí, vol dir la Rosalía, la meva cunyada.
- Rosau.* ¡La seva cunyada!
- Escolás.* Sí... pro estich ab vosté, es una xarfardera perque... sab? pero calli la Tomasa, ella si que n'hi pot dir... que 'n sab..!
- Rosau.* Ay! aqueixa dona no la puch veurer.
- Escolás.* Tan bona dona. Y donchs que li ha fet?
- Rosau.* Res, pro es de las que s'assentan al altre costat que jo, á missa.
- Escolás.* Veigi! (*S'acosta la Tomasa tota ensatinada, ab una senyora alta y rossa.*)
- Tomasa y la Sra. alta y rossa.* Hola que tal! com ho passen?
- Rosau. y Escolás.* Bè y vostés.
- Rosau.* Nen, saluda á n'a questa senyora.
- Ricar.* (*Ab cantarella.*)
- En tan gratísimo dia
mi mayor gusto sería,
que lo pudiera pasar,
con toda PAZ Y HARMONÍA.*
- Tomasa.* Ay, que graciós...
- Rosau.* (*Bufada.*) Sempre 'n te una per dir... Y donchs Rosalia, vosté per aquí? Ara mateix parlavam de vosté.
- Ricar.* Mamá ¿aquesta es la *pilota* qu'enganya al seu marit?
- (*Estupefacció*)
- Rosau.* Ay, me 'n vaig á missa de dos cuarts d'una, que ja no tocan, á veurer la funció...
- Tomasa.* De dos cuarts d'una? si ara 'n sortim; ja está tot acabat.
- Rosau.* Sí? Veigi y jo distreta... Tu en tens la culpa. (*Bofetada al menut.*)
- Ricar.* (*Fent un bot y clavantse á bramar.*) ¡Malitsiga!! ¡Malitsiga! ¡Malitsiga! Ja m'ha tornat la pilota! me caso ab radell! ¡me caso ab radell! me caso ab radell!

LLUIS SANFELIU BESSES.



Matinal

Un raig de claror
ha entrat en ma cambra,
claror matinal
qu'enjoveneix l'ánima.

El raig de claror
ha anat atansantse.

Ubriacat d'amor,
de goig saturantme,
tot de cop he obert
l'ampla balconada.

El raig de claror
ha anat aixamplantse.

Y he vist un cel blau
rublert d'esperansas,
y he vist avansar
el somris de l'auba.

Y'l raig de claror
m'ha arribat á l'ánima.

MARCEL VENTERRA



Govas llorejadas



Srta. Elia Feliu y Palacios

Enguany el primer premi del V curs de piano del Conservatori del Liceu, consistent en la *Medalla d'argent ab corona d'or*, ha sigut guanyat per una nena, una veritable nena de 14 anys, de cabells negres, cos blincadís, ulls vius y cara riallera: la senyoreta Elia Feliu y Palacios, quin retrato publiquem gustosos, tota vegada que 'ns plau encoratjar las tendres inteligencias y donar-las á conèixer en las nos-

tras ja populars columnas pera estímulo dels propis interessats y dels que pugan serho mes endevant.

La nostra biografiada, per sa poca edat, sembla que se l'hage de veurer més en son centre jugant ab un *bebé* de testa aporcelanada, que no asseguda devant d'un Steinway ó d'un Pleyel executant las *fugas* de Bach...

Y no obstant, en l'interpretació d'aquestas, precisament, ha guanyat el premi! El Jurat quedá estátich al observar com las mans menudas de la Elia Feliu las brodava dessobre las teclas y per unanimitat li adjudicá la garlanda d'estudis, el premi més valió que pot donarse en el Conservatori.

Deixeble del mestre compositor senyor Costa y Nogueras, li ha bastat un sol any de preparació pera guanyar l'únic gran premi en un concurs al que acudeix lo bo y millor dels deixebles d'aquell centre d'ensenyansa musical. Y enguany mateix y ensemps que dit premi, ha conseguit també la nena Feliu, baix el professorat del Sr. Sánchez Gavagnach, el primer premi del segón curs de técnica,

lo que fa esperansar de l'aprofitada deixeble que, al mateix temps que una distingida concertista, resulti ella una bona compositora.

Nostres desitjos son de que no 's malogrin tan bellas disposicions, ja que nosaltres—repetim—veyém sempre ab entusiasme l'avens progressiu de tots els joves que comensan y arriban al pinácul de sas aspiracions ben estimables.

J. O. B.

TEATROS

ELDORADO (TEATRO DE CATALUNYA)

Dimars de la setmana passada va donar el seu benefici l'actriu Matilde Moreno, que 's vgeé distingidament concorregut, no obstant el poch gust que, á nostre concepte, tingué en la elecció de la obra. Aquesta fou el drama *Aurora* d'en Dicenta.

Després estrená un monólech d'Enrich Cola titulat *Nubecilla de verano* bastant agradable, encara que no te rés absolutament de nou; puig es tallat ab el patró d'aquesta classe de treballs de beneficis.

La Moreno va dirlo ab molt mimo y gracia, cantanhi algunas cansons acompañadas al piano, que sigueren aplaudidas.

Dijous s'estrená *Raimundo Lulio*, llegenda dramática en tres actes y un epiloch, en vers, original d'en Joaquim Dicenta.

Aquest estreno cridá l'atenció, puig en ell esperavam véurehi clarament el valor literari d'en Dicenta; ja que aquesta vegada se presentava apartat del ambient social que ha impulsat sempre las sevas produccions.

Y si un cop vista la obra, be es veritat que deu reconèixer en son autor un versificador bastant hábil y en alguns punts fins un bon literat, com á artista de fondo no va revelarshi absolutament gens, puig els personatjes adoleixen tots de falta de veritat.

Ens presenta la grandiosa figura de Raymond Llull com á etern y voluble enamorat y enamorador,—que aixís conta la historia que era en un de sos aspectes aquell sabi que acabá després en major gloria de la ciencia y de la religió.—

Pero en Dicenta, s'ha concretat en els actes de *mohiment* (com diriam) de la figura; l'ha fet obrar ab la llibertat de sa ploma, donantli ó recalcant exteriorment tota la feresa qu'ha volgut y tota la temeritat; mes sense cap detall de psicologia, sense cap

reflex de l'ànima, sense cap punt qu'indiqui superioritat y 'l diferencihí de cualsevol altre *voluble enamorat y enamorador*.

El talent, la sabiesa de Raymond Llull, podí creixer, es veritat, cuan, desenganyat, va tancar-se en el convent, pero sempre va existir; aquella figura del sigle XIII que, lluminosa, s'ha conservat en la Humanitat, sempre, encara en mitj de sa joventut viciosa, devia tenir impulsos magnánims.

Y aquets—que poden véurers en una sola frase, en un acte, fins en la reacció d'un moment de *spleen*—son els que no 's troban, ni sisquera intentats, en el *Raimundo* d'en Dicenta.

S'hi veu no més un home enamorat altivament com cualsevol héroe de drama ó novela romántica.

Després de ell, la figura que més ressalta, es la de *Catalina*, pero també en Dicenta l'ha tractada falsament.

L'amor de *Catalina*, l'enamorament seu, va ésser gran, intensíssim, pero no deu confondre's ab alguns tochs descarnats de vehemencia que li dona en Dicenta, injustament.

Cuan á seguit de confessar *Isabel á Catalina* que ha sigut deshonrada per Raimundo, contesta la última:

... Tuyo ha sido?
Y aún se queja esta mujer!

Aixó es una frase temeraria, d'efecte, que en lloch d'enllyrar el seu enamorament fins el degrada: es una *idea MODERNA* (?) que ofén la histórica figura de *Catalina*.

El fondo de la obra es fals: la forma ja hem dit que estava molt per sobre en váris trossos. En cambi en altres te versos cadents que no diuen rés, y *alardes* esgangallers com el final del acte primer que sembla que hauria de fer tremolar y produheix una impresió mansa, freda á més no poguer.

Ens referim cuan *Raimundo*, no vegentse correspost per *Catalina*, s'aixeca, crida al poble, y 's dirigeix á 'n ella dihent:

Oye, mujer altanera,
Te juro que serás mía
Delante de Palma entera.

Aixó y més en l'ambient aquell resulta pura retórica y *tenorisme* del més vulgar.

En cambi, la relació de *Raimundo* en el mateix acte primer, cuan explica la lluyta del Monstre ab la Dona, vam trobarla bonica.

La historia ha ofert al autor escenas ben hermosas, y aixó ajuda molt al agredols que deixa, en conjunt, la representació. Un s'atreveix á calificarla de fracas, y, ensemps, se troba que no ha passat aburrida la vetlla.

Ens referiam á la entrada á caball de *Raimundo* en la Catedral de Palma, perseguint á la dona desitjada. (Aquesta decoració l'ha pintat l'Urgellés ab molta propietat.)

Després, cuan en el crescendo de la passió avassalladora de *Raimundo* y del enamorament de *Catalina*, li diu ella que no pot estimarlo boy ensenyantli ab un impuls dolorós el pit menjat pe'l càncer.

El dia del estreno va sofrirse una equivocació, sense que pugui donarse cap culpa al públich. Com que 's

actes se componen de varis cuadros, quedant algunas vegadas pe 'l cambi de decoració, la sala en la foscor més complerta, resultá que l'epilech de la llegenda, dintre l'acte, després d'*un rato de foscor*, va pendrer per un cuadro ó per la escena final d'acte, com molt he podia creurers, aixís, donchs, al baixarse el teló, y després de sortir l'autor aplaudit dugas vegadas á escena, la major part de públich va fixarse en que faltava encara l'epilech, y 's va esperar... fins que s'alsá el teló, s'imposá silenci, y la gran sorpresa ab la seva mica d'escándol sigué cuan va veurers l'escenari desballestat y ja reys del camp als tramoyistas.

La execució feta ab bona voluntat, distingintshi en Thuillier y la Moreno.

El mestre Gay hi te un ballable—que ell dirigí,— escrit ab *amore*.

* * *

El dilluns, ab la mateixa obra y l'aditament de *Aurora* del propi autor, celebrá el benefici l'Emili Thuillier, essent aquesta funció la que serví pera despedirse la companyia de nostre públich.

Fou un plé á vessar.

R. SURIÑACH SENTIES.



EN EL SALÓ PARÉS

Derrerament el llorejat pintor en Joan Llimona hi ha exposat dos hermosos cuadros al oli dignes de sa acreditada firma. Duhen per títol *Alabat sia Deu y Deo gratias*

Per més que 'l primer, trobém qu' es millor que 'l segón, abdós demostran qu' en Llimona ocupa un lloch distingit en la pintura catalana, al que ab justicia li ha enllyrat sa maestría. Per aquest motiu el Saló Parés s'ha vist molt concorregut mentres ha durat la exposició de las duas magníficas telas de nostre pintor místich.

Els cuadros que 'ns ocupan van destinats al Oratori de Sant Felip Neri, haventli sigut encarregats á 'n en Llimona pe 'ls Pares d' aquella Ordre.

Representan passatges de la vida del Sant fundador. En abdúas telas s'hi destaca la figura del anomenat Apóstol de Roma, que resulta una obra pictórica excel·lent per la riquesa d'interpretació ab qu' está portada á terme. En el cuadro *Alabat sia Deu* s'hi nota un prodigi de llum, color y ambient. Las figuras están ben vestidas y colocadas pera entendre la escena. Aquesta representa una de las contemplacions del Sant al aixecar el calis en el sacrifici de la Missa, y per mes que l' assumpto ofereixi molts dificultats, l' artista, en gran part, las ha sapigudas salvar gracias á son talent per assumptos consemblants.

L' altre cuadro, el que porta per títol, *Deo gratias*, es de tons pre-rataelistas y representa á Sant Felip Neri descansant al terminar una de las excursions que feya ab els joves que preparava pera l' Oratori. En aquesta escena s'hi veu al Sant escoltant ab interés beatífich la ressenya que fa un dels excursionistas.

En abdós cuadros, els trajos que vesteixen els personatjes son de últims del sigle XVI, puig el Sant morí en 1595 y son aspecte, en aqueixas telas, es el de trobarse ja molt vell.

Felicitém al distingit pintor en Joan Llimona per sos nous *chefs d'œuvre*.

*
**

Ademés de las duas obras ressenyadas, várem fixarnos, en la propia exposició, en alguns quadrets del jove pintor Sr. Fernández y González, pensionat á Roma.

Son treballs qu'acusen un temperament d'artista per la sobrietat del color y la valentia del dibuix que 's veu en casi todas las obretas del jove pensionat sevillá.

*
**

Y per últim ens produhiren bona impressió dos retratos, un pintat pe'l jove artista Sr. Padilla y l'altre per D.^a Visitació Ubach, tots dos de factura molt estimable, especialment el primer, ab perdó sia dit de la galanteria que 's mereix una dama.

F. G.



Bibliografía

LLIBRES Y PERIÓDICHS REBUTS EN AQUESTA REDACCIÓ

Pomellet intim.—*Poesias per* JOAN TRÍAS Y FÁBREGAS. Sabadell, 1902.

En un elegant fascicle, el jove Trías ha aplegat algunes de sas composicions poéticas que, segons diu l'autor en el coméns del llibret, son las primeras que

publica. Y per serho, no son pas gens despreciables; ans pe'l contrari, en mes d' una de las que forman el petit volúm, s'hi notan bonas disposicions en son jove autor, certa trassa en manejar la rima y bastant acert en resoldre 'ls assumptos. Las de mes escayensa son sens dupte las tituladas *La nina*, *Planyívola*, *Somni del Roser*, *Juventut folla*, alguna *Nota de tardor*, y la que reproduhim á continuació ab el fi d'encoratjar al novell poeta á seguir el viarany emprés ab tan bona voluntat y regulars aptituts:

¡ARROSSOLAT!

La pageseta ab compassió
guayta un aucell qu' aprop seu vola,
y que ajupint el caparró
tot d' una al marge s' arrossola.

Al véure'l tan arrupidet
diu la donzella apiadada:

—¡Quin fret que te pobre aucellet!...
y jo que vaig tan abrigada...
que be estaria aprop del foch
si á nostra llar pogués portarlo.—
Y la donzella, poch á poch
s' hi va acostant per' agafarlo.

Mes cuan la veu, tot esverat
amunt se 'n vola d' un brancatje

.....
Val mes el fret de llibertat
que l'escalfor del esclavatje.

—
**ELOGI FÚNEBRE del Dr. D. Bartomeu Robert Yarzabal
pronunciat per Mossén Joseph Cardona Agut en
els solemnisims funerals celebrats en la iglesia
parroquial de la vila de Sitges el dia 30 d'Abril del**

CORRENT PER CATALUNYA



CAMPRODON.—BALLANT SARDANAS LLARGAS.

(Fot. de Perc Surroca).

corrent any.—1902.—*Imprempta de El Eco de Sitges.*

Es un follet de 24 planas editat per nostre company *El Eco* d' aquella vila, y destinat á sos subscriptors. Ostenta, á dins, el retrato orlat del anyorat patriici catalá que varem publicar nosaltres en el número que dedicárem á sa memoria.

En totalitat produheix excelent cop de vista y la oració fúnebre de Mossén Cardona se recomana per sa galanura.

LA FILLA DEL CARMESÍ, *Cansó popular catalana.*

Formant part de la sèrie que ab tan éxit vé publicant el *Cansoner popular*, ha aparegut la Cansó XXVI interessant com totas las fins avuy donadas á la estampa.

Conté, además de la lletra entera, un grapat de notes folk-lóricas y explicativas que la fan forsa interessant, que nosaltres publicaríam ab gust, pero no ho fém per sa molta extensió. Unicament doném á co-neixer la primera estrofa junt ab la música, poguent obtenirla íntera tothom qui ho desitji per l' infim preu de 10 céntims de pesseta, en son dipósit de la Rambla de las Flors núm. 11.

Aquesta cansó va exhornada ab un elegant dibuix de nostre amich y estimat colaborador artístich en Sebastiá Junyent.

ARRIVER.



Nostre folletí

Ab el present número repartim el **PLECH 17.^e** de la preciosa y popular novela de costums del nostre temps

LA PAPALLONA

original del eminent novelista catalá

Narcís Oller

Nova edició esmeradament corretjida per l' autor, y seguida d'un judici crítich del célebre novelista francés *Emili Zola.*

Acabada **LA PAPALLONA**, seguirá un llibre del genial poeta

Apeles Mestres

titulat

CANSONS

El dimars de la setmana prop-passada va posarse malalt, encara que, per fortuna, no de gravetat, nostre estimat Director el conegut escriptor D. Joaquím Ayné Rabell, qui encara convalescent ha assistit ja á la Redacció, encarregantse de nou de sa delicada tasca.

Inútil es dir ab quant afany hem desitjat y desitjém son complert restabliment, com també remerciém á cuantas personas s'han interessat per la salut de nostre volgut malalt, fent extensiu nostre agrahiment envers els periódichs que publicaren la noticia, als qui el Sr. Ayné envia desd' aquestas columnas las mercés mes corals.

Afortunadament la malaltía de nostre Director ha sigut curta y s'ha desenrotllat benévola cuan hauria pogut complicarse, mes no ha sigut aixís, donantnos el goig de poguer compartir mes prompte de lo que créyam, nostras taseas periódicas ab tan bon amich y company.

Ho celebrém de debó, congratulantnos d' un desenllás tan falaguer.

Actualment nostre particular amich el notable compositor catalá l' Amadeu Vives está enfeynat en posar música al "Chor de les Illes gregues" del gran poema *L'Atlántida*, de Mossén Cinto Verdaguer, qui na composició será cantada per l' Orfeo Catalá.

Dijous passat se celebraren en la hermosa vila de Montblanch uns funerals en sufragi del ánima del anyorat poeta de Catalunya Mossén Cinto Verdaguer, á quin acte forem convidats y al que'ns dolgué no poguerhi assistir; mes de tot cor afegím nostres prechs als del aplech d' admiradors del poeta que organisaren aquell testimoni de veneració á la memoria del gran Verdaguer.

Grans mercés per la invitació.

S'ha senyalat com á lloch definitiu pera aixecar en Barcelona el monument que ha de perpetuar la memoria del Doctor Robert, la Plassa de la Universitat.

Ara, á comensar lo mes aviat possible els treballs de la colocació de la primera pedra, que be podria formar un dels atractius de las vinentas festas de la Mercè.

Però per l' amor de Deu, que després no s'oblidi com la primera pedra del monument á'n en Pitarral Barcelona necessita molts monuments, pero ben mereuts.

S'ha publicat el cartell convidant al Tretzé Certamen Literari d' Olot, quina festa tindrà lloch el vinent Setembre en un dels dias de la festa major d' aquella important vila.

S' adjudicarán dotze premis entre ordinaris y extraordinaris, á altres tants treballs en prosa ó en vers de temas altament simpáticos.

Totas las composicions deurán esser remesas avans del 20 d' Agost prop-vinent al Secretari del Jurat calificador, carrer de Valls-nous, n.º 1, pral. Olot.

Forman el Jurat els senyors D. Guillém A. Tell y Lafont, President; D. Joseph Xutglar, vis-President;

D. Pere Pujol, Pbre. y D. Esteve Cardelús, Vocals y D. Eduart Bassols, Secretari.

No publiquem íntegre el cartell qu' hem rebut, per falta d'espai, pero qui vulga enterarsen lo trobará de manifest en nostra Redacció.

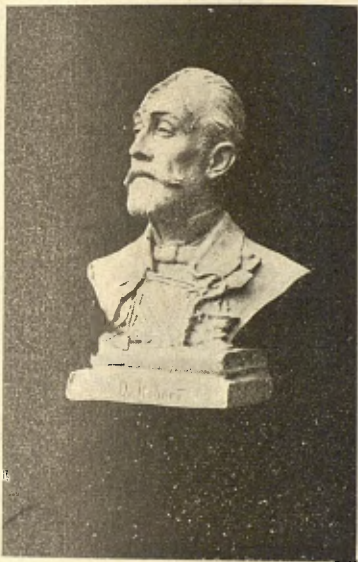
Se'ns prega la inserció del següent solt.

"Ha sigut entregada á l'Empresa del "Teatro Circo Barcelonés" un drama catalá y en prosa original del jove D. Emili Graells Castells, que du per títol *Realitat*.

C La revista tarragonina "Patria" ens ha remés la onvocatoria d'un *primer petit concurs literari* que' ha obert, oferint un premi consistent en un tomo d *obras catalanas d' Ixart*, el primer tomo de dita revista y una suscripció honoraria á la mateixa, al autor del mes acabat "Cuadret en prosa de costums del Camp de Tarragona".

Acompanyan al premi dos accéssits consistents en un tomo y una suscripció honoraria pera 'ls articles que segueixin enmérit.

Tots els treballs deurán esser escrits en catalá y enviats al Secretari del Jurat, carrer de la Nao, 6, primer, Tarragona.



Bustos del Dr. Robert

Reproduccions del modelat original, pe 'l llorajat esculptor en Joseph Pagés y Horta.

Son els bustos de mes semblansa y mes baratos.

Cada reproducció: **7 pessetas**.—Embalatje y ports pera las demandas de fora Barcelona: **4 pessetas**.

Tots els encárrechs en l' Administració d' aquest periódich.

Monument á Frederich Soler

Suscripció pública destinada á aumentar els ingresos pera 'l Monument á FREDERICH SOLER (PITARRA), cuals donatius no podrán excedir de una pesseta, al objecte de donar á la suscripció carácter popular.

De las cantidades recaudadas se 'n farà entrega á la *Comissió Executiva del Monument*, presidida per l' Alcalde d' aquesta ciutat.

Suma anterior. 59'95 ptas.

Continúa oberta la suscripció en la Redacció de CATALUNYA ARTÍSTICA.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona

CATALUNYA ARTÍSTICA

SETMANARI IL-LUSTRAT D'ARTS Y LITERATURA

Redacció y Administració: — *Raurich, 20, principal.* — (*Hi ha bussó á la porta.*)

DIRECTOR: **J. AYNÉ RABELL**.—ADMINISTRADOR: **BARTOMEU LLURÓ**

EN SOS NÚMEROS ORDINARIS PUBLICA:

16 planas de text degut als millors prosistas, poetas y crítichs regionals.— **8 de folleti literari**.—

Gravats y dibuixos de notables artistas.

Confecciona sovint números extraordinaris.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: BARCELONA, trimestre **2 pessetas**.—FORA, mitj any **4 pessetas**.

EXTRANGER un any **12 franchs**.—NÚMERO CORRENT, **15 céntims**.—NÚMERO ATRASSAT, **20 céntims**



Cançó Popular Catalana

-Moderat-



re-ti-le-tà l'han ca-sa-da la fi-lla.



del car-me-si de tant pe-ù la que-



he-qa nu-se'n sab-ial-sa-yves-hq quèl he



te l'a moq lo dei xa qui-nol te lo vol te-qiç.

LA FILLA DEL CARMESI.—CANÇÓ POPULAR CATALANA.

(Dibuix de Sebastià Junyent).